KURT BRAND

Levtanova zrada

Knihovnička Perry Rhodan 34 ***Přeložil Jaroslav Kuťák***

Poblíž dráhy Pluta vyskočily z hyperprostoru křižníky Třetí moci TERRA a SOLARSYSTEM. Ve vzdálenosti 40 000 kilometrů se hnaly sluneční soustavou Země.

Transitní šok, nepříjemný průvodce při skoku hyperprostorem, byl dávno překonán. Perry Rhodan, který spolu s několika mutanty a Reginaldem Bullem setrvával na palubě křižníku TERRA, krátce přikývl kapitánu lodi McCIearsovi a pak spolu s přítelem Bullem odešli ke kajutám.

„Já to pořád ještě nechápu," začal Reginald Bull.

Perry se hořce usmál, ale neodpověděl.

To Bulla rozčililo. Koneckonců byli přátelé, a od prvopočátků vzniku Třetí moci pořád spolu!

„Perry, Nesmrtelnej si dovolil hloupej vtip! Proč ses i přesto pořád snažil dostat na planetu Poutník?"

Perry na přítele zamyšleně pohlédl. „Nesmrtelný sice dělá vtipy, ale nikdy špatné. Bully!"

Bull však byl v ráži. Nenechal Rhodana domluvit.

„Pěny," naléhal, „přece jsme na Poutníka neletěli z plezíru, ale proto, abychom získali další novou zbraň proti Skokanům! A on nás ani nepustil na planetu! Tomu říkám pěkně špatnej vtip!"

„On to prostě nechtěl! Je zřejmě přesvědčen, že se s galaktickými obchodníky musíme vypořádat pouze pomocí dvou fiktivních transmiterů, které nám dal naposledy, a víc nám jich prostě nedá."

„Pěny! STARDUST má jen ty dva transmitery a tím to končí! Pokud nás napadnou celý flotily Skokanů, bude po nás! A Země se stane jejich kolonií!"

„Máš pravdu," přikývl Rhodan. „Pokud se Skokani spojí a zaútočí, pak nemáme naději..."

^ ^ ^

Hlavní město Třetí moci Terrania se ohlásilo.

Přílet obou křižníků byl už dávno ohlášen. Po strukturálním otřesu při výskoku z hyperprostoru se obě lodi krátce ohlásily interkomem a oznámily čas přistání. Pěny Rhodan mlčky opustil TERRU. Navenek na něm nebylo nic znát, ovšem před přítelem Bullem nic nezatajil. Ten ho znal jako své boty.

Ještě nikdy nebyla Země tak ohrožena jako nyní, když ji objevili galaktičtí obchodníci. Říkali si Skokani, protože jejich domovem byly obchodní křižníky, na jejichž palubách pak skákali prostorem od planety k planetě a prováděli mezihvězdné obchodní transakce, na kterých jim záleželo jako na ničem jiném. Žili v rodových svazcích a snažili se chovat neutrálně: do té doby, než by někdo sáhl na jejich obchodní monopol. Pak se proměnili ve válečníky.

Každý outsider skončil špatně. A když na to nestačily bojové síly rodu, přivolali si Skokany z rodu Těžkých, kteří se soustřeďovali jen na nájemné žoldácké práce.

Pěny Rhodan vystrašil a zahnal jak flotilu Těžkých, tak rodovou flotilu patriarchy Etztaka. Uštědřil jim nezapomenutelnou lekci a varoval je před dalšími útoky proti Zemi.

Ale nemohl vědět, zda se Skokani nevrátí s velkými posilami... Taková obří flotila Těžkých by mohla pro Zemi znamenat smrtelné nebezpečí;

O tom se nepokrytě vyjádřil ve svém štábu.

„Zítra bude pokřtěn těžký křižník CENTURIO," bránil se velitel Nyssen z lodi SOLARSYSTEM.

Pěny Rhodan se téměř soucitně usmál: „A co to je, pánové? Křižník o průměru dvou set metrů... Takže budeme mít už třetí loď této třídy - proti masivnímu útoku nepřátel však neobstojí. Pánové, království za dobrý nápad!"

Díval se na ně hezky po poradě: Bull, velitelé křižníků Nyssen a McCIers, major Deringhouse, mutanti a nakonec i Arkonidané Crest a Thora.

Nejdéle se díval na hrdou Arkonidanku. Za uplynulých jedenáct let se velmi sblížili, ale ne zase natolik, aby to vypadalo, že se z těchto dvou skvělých bytostí jednou stane pár.

^ ^ ^

Arkonidanka Thora křtila CENTURIO.

Major Deringhouse stál za ní. Ve tváři se mu sice nepohnul ani sval, ale stejně na něm bylo vidět, jak je pyšný na svou novou loď, jejímž kapitánem se právě stal.

Kousek stranou stál pán Třetí moci Pěny Rhodan bok po boku s Arkonidanem Crestem. Zatímco Thora deklamovala

křtící formuli, Crest zašeptal: „Pomyslel jste si tenkrát před jedenácti lety, když jsme se setkali na Měsíci, že jednou budete administrátorem Světové vlády při obraně Země před vesmírným nepřítelem?"

Jejich pohledy se setkaly. Crest, reprezentant prastaré civilizace, a Rhodan, prototyp pozemšťana, moudrý, odvážný, dědic arkonidanských vědomostí, spolu s Reginaldem Bullem jediný člověk na Zemi, který díky časové sprše na planetě Poutník, jejímuž vlivu se podrobili, nebudou šedesát let stárnout.

Perry chtěl Crestovi odpovědět, ale Bull do něj strčil a ukázal na obrazovku.

Právě se rozjasňovala, a pak se na ní objevila tvář plukovníka Preyta.

„Co se děje?" zeptal se Perry Rhodan, ale tlumil hlas. Krtiny CENTURIA neměly být rušeny.

Freyt pochopil a také mluvil tiše:

„Šéfe, strukturální zaměřovače na Marsu a na jednom z měsíců Saturnu zaznamenaly otřesy prostoru!"

Obchodníci! pomyslel si Rhodan. Potřebovali tři měsíce na přípravu útoku proti nám. A teď přicházejí.

„Plukovníku Freyte," řekl, „dejte..."

Freyt mu však vzrušeně skočil do řeči:

„Nové zaměření, šéfe! Další otřes prostoru. Stejná loď! Opustila sluneční soustavu!"

„Vyhlašte poplašný stupeň číslo dvě!" řekl krátce a rozhodně Rhodan a zamyšleně se zahleděl na nový křižník.

Obrazovka posedla. Bully se kousal do spodního rtu. Crest zadržoval dech.

Napětí i bojová pohotovost trvaly až do chvíle, než přišly ověřené výsledky. Opravdu to byla jedna loď. Vskočila do sluneční soustavy, aby rázem zase zmizela.

Reginald Bull zářil. „Že by vyjednavač Skokanů, Perry...?"

Telepat John Marshall se však tvářil vážně a kroutil hlavou: „Znám je příliš dobře, než aby to mohli být oni. Skokani jistě vymýšlejí plán, jak nás co nejrychleji a nejlépe zničit."

„Takže nevydařený skok?" ozval se Bull, ale Crest namítl: „Skokani vzešli z rasy Arkonidanů, Bully..."

„Bohužel," opáčil suše Bull. „Protože v jiným případě bysme s nima neměli takový starosti..."

Crest přikývl. Pochopil Bullovu narážku správně. Thora se však zatvářila kysele. Její hrdost na Arkon a jeho obyvatele byla nezměrná a slepá.

„Můžeme jen čekat," poznamenal Rhodan. „Nadále trvá poplach. Bojová pohotovost. Víc toho momentálně udělat nemůžeme."

^ A ^

Deringhouse, kapitán nové lodi, kráčel po chodbách dvousetmetrového křižníku jako v tranzu. Před hodinou jeho CENTURIO odstartoval k panenskému letu, kolos se poprvé odlepil od Země, aby se vřítil do nebezpečného, ale krásného vesmíru.

Poslední kontrolu provedl osobně.

Všechno v pořádku.

A všichni v bojové pohotovosti.

^ A ^

Příchod Thory a Cresta Rhodana poněkud zaskočil. Spolu s ním byl v místnosti telepat Marshall. Ten si v hlavách Ar-

konidanů snadno přečetl, že chtějí být s Rhodanem sami, a vykročil ke dveřím.

„Zůstaňte, Marshalle," řekl však Rhodan měkce a přitom přátelsky pozdravil Arkonidany.

Thora se trochu uvolnila a rovnou spustila: „Čas pracuje pro galaktické obchodníky. Pěny Rhodane -, a proti Zemi -, proti všem, i proti Arkonu! CENTURIO by mohla letět na Arkon. Nechtě mě a Cresta, abychom odletěli na mateřskou planetu. Nevyslovuji tuto prosbu proto, abych se konečně dostala domů, ale hlavně proto, že mám starost o Zemi a o nás..."

Perry Rhodan zvážněl. Zkoumavě si Thoru s Crestem prohlížel. Vědci Crestovi mohl plně důvěřovat, ale impulzivní Thora byla schopna záludností.

John Marshall stál za Arkonidany a četl jejich pravé myšlenky. Stačil pak krátký pohled k Rhodanovi a ten pochopil.

„Já vím," odvětil Rhodan. „Dlužím vám splnění slibu ohledně vašeho návratu domů..."

„O to přece nejde," namítla vzrušeně Thora. „Chceme přivést pomoc, Perry Rhodane. Ten váš Nesmrtelný právě zklamal, ale můj národ, Arkonidané, nezklamou. Jenom s pomocí mého lidu a jeho moci se Skokanům ubráníte!"

„Jejich útok může přijít každou chvíli," namítal Rhodan, aby se vyhnul rozhodnutí, přestože se předtím už několikrát vyjádřil, že je načase, aby odněkud získal pomoc.

Ovšem nebyl to jen chladný a chytrý taktik, měl také intuici, na kterou se mohl spolehnout, a ta mu právě říkala, že se proti Skokanům obejde i bez cizí pomoci.

„Perry Rhodane!" zvolal Arkonidan Crest. „Zklamal jste mě! Uhýbáte! Osudu neuniknete výmluvami! Thora a já musíme na Arkon! A hned! CENTURIO je schopna nás tam dopravit! Nechtě nás letět! To už nám nevěříte?"

Poslední otázka byla krutá.

Perry Rhodan koneckonců vděčil za všechny své vědomosti o vesmíru právě této dvojici Arkonidanů.

Odpověděl: „Nejde o to, jestli vám věřím nebo ne, ale chtěl jsem s vaším odletem na Arkon ještě počkat. Pořád jsem doufal, že Skokany zvládnu i bez cizí pomoci. Teď však vidím, že to nebude možné."

Marshall ho přerušil: „Šéfe, interkom!"

„Ano?" zavrčel Rhodan a otočil se k obrazovce, kde se objevila Freytova tvář.

„Šéfe," hlásil se rozrušeně Freyt. „Stanice na Měsíci zachytila zprávu, která přišla ze sektoru, ve kterém se objevila ta cizí loď."

„Mluvte!" vyzval ho Rhodan.

Freyt rychle zprostředkoval text zprávy: „Levtan prosí Rhodana, prezidenta Třetí moci, o povolení k přistání. Odpověď čekám na stejné frekvenci. Levtan."

„Díky, plukovníku Freyte," zvolal Rhodan, nicméně plukovník najednou nevěděl, co si má počít s Rhodanovou rozzářenou tváří.

„Takže na Arkon se neletí?" zeptal se Crest.

„Ještě ne, Creste," odpověděl Rhodan, ale hned se obrátil na Marshalla: „Všechno jste slyšel, Johne. Povězte Bullymu, aby se postaral o vyhodnocení té zprávy." A znovu k Arkonidanům: „Na okamžik!"

^ A <.

Reginald Bull usedl do křesla, odsunul štos výpisů z počítače a pohlédl na Kitaje Išibašiho, japonského lékaře a psychologa. „Brzy budete mít práci, Išibaši. Budeme mít návštěvu. Někdo chce za šéfem. Poslal nám oznámení..."

„Zrychlení o deset procent!"

Loď poskočila vesmírem.

Nepadlo jediné zbytečné slovo.

CENTURIO se řítila vstříc cizí lodi. Zbraňové centrály byly plně obsazeny. Každou chvíli se čekala cizincova další zpráva.

„Vzdálenost deset světelných minut!"

Deringhouse mírně zbrzdil let.

„Vzdálenost pět set tisíc kilometrů!"

Hlášení stíhalo hlášení. Hlavně ze zbraňových věží.

Vzdálenost od protivníka: 40 000 kilometrů.

„Zatracený Skokani!" ulevil si nějaký muž ve velínu. Deringhouse svraštil čelo, ale mlčel, protože si myslel něco podobného.

Galaktičtí obchodníci se vrhali proti slabé Zemi. Objevili ji v jednom z výběžků Galaxie a věřili, že tu budou moci dělat obchody jako jinde ve vesmíru - to znamená pod diktátem svých monopolních podmínek...

„Zpráva od neznámého je tady!" zvolal spojař a v Deringhousovi se uvolnilo napětí. „Nějaký Levtan žádá o povolení vstupu na palubu lodi, veliteli!"

Deringhouse se sklonil k mikrofonu.

„Pozor, zbraňové věže! Při sebemenším podezřelém chování nečekat na zvláštní povel a střílet!"

Věděl, že se na své podřízené může spolehnout.

„Cizí loď je ve vzdálenosti osmi set kilometrů!" přišlo další hlášení.

Bezpečnostní hranice už byla dávno překročena. „Povolujeme přiblížení," řekl Deringhouse a uvelebil se v křesle.

Vedle mohutné STARDUST II, která měla v průměru osm set metrů, stály ke startu připravené křižníky SOLARSYS-TEM a TERRA.

Terrania vyhlásila pro posádky nejvyšší poplašný stupeň, ale ani Pěny Rhodan, ani Reginald Bull, ani oba Arkonidané na palubě své lodi nebyli.

„Proč tu sedíme a čekáme?" zeptala se netrpělivě Thora. „Nevím, čemu se šklebíte, Reginalde Bulle!" okřikla Perryho přítele, který v pohodě odpočíval v křesle a zeširoka se usmíval.

„Tomu, jak se rozčilujete, Thoro," odvětil Bull. „Připadáte mi tak nějak lidská. Dnes jste nás pozemšťany ještě ani jednou nenazvala barbary!"

Thora zmlkla.

„Proč se Deringhouse nehlásí?" ukončil hádku hned v začátku Crest. „Zdá se mi lehkomyslné dávat tomu Levtanovi povolení ke vstupu na palubu CENTURIA."

„Deringhouse a lehkomyslný, Creste?" zavrtěl Perry hlavou. „Ale ohlásit by se nám mohl, to je fakt."

„Proč mu nezavoláme přes interkom?" zkoumala Thora.

„Má mou důvěru," usmál se Rhodan, Thora však pohodila hlavou a pyšně odkráčela. Crest její chování hned omlouval: „Je příliš zklamaná, že nemůže letět domů... Perry, je to jenom žena..."

„Dobrá, Creste," řekl Rhodan, a aby změnil téma, dodal: „Ale v něčem má Thora pravdu. Proč se CENTURIO nehlásí?"

Rhodan se zahleděl z okna, jako by ten křižník vyhlížel.

Království za nápad!

Proč se Deringhouse nehlásí?

Interkom mlčel,

Deringhousův hlas vyštěkl do mikrofonu; „Věž dvě, vystřelit varovnou střelu proti čelu lodi!"

Na velké obrazovce se zablesklo. CENTURIO poprvé předvedla svou sílu. Bojový paprsek vyletěl proti cizí lodi a zastavil se těsně před její přídí.

„Zastavujeme!" ozval se neznámý. „Přicházíme vyjednávat, nikoliv utočit!"

Deringhouse se na svého spojaře díval déle než obvykle. Tato zpráva se mu nelíbila. Vůbec se mu chování neznámého příliš nelíbilo, protože se mu zdálo až moc přátelské. Až moc mírumilovné po tom všem, co se Skokany zažili.

„Velitel zbraňovým věžím," přikázal dál. „Okamžitě střílet, pokud protivník během minuty nezastaví!" Vypnul spojení a křikl na spojaře: „Informujte ho v tomto ohledu!"

„Všechno?" ujistil se spojař.

„Ano! Měli by vědět, jak na tom s námi jsou!" Napětí ve velínu rostlo. Deringhouse zíral na hlavní obrazovku. Počítač neustále udával změny vzdálenosti. „Jejich loď stojí!" ozvalo se konečně.

CENTURIO už letěla jen pomalu. V měkkém oblouku obeplula cizí křižník.

„Ta loď pořád ještě stojí!"

Deringhouse sám sebe dost dobře nechápal. Byl na tom tisíckrát lépe než neznámý Skokan, ale přesto se choval tak, jako by byl tím slabším.

Dlouze se díval na cizince a pak vyhrkl: „Panebože, ta loď je úplně zrezivělá. Koho nám to sem Skokani poslali?"

Ve stejné chvíli se ze svého místa ozval James Hugh: „*Zametení*, veliteli! Blíží se k nám další cizí objekt!"

Aha! pomyslel si Deringhouse. Tak v tom je tedy háček. Tuhle lod nám nastražili jako návnadu, na kterou se máme chytit. Pak jen škubnou udicí a...

Deringhouse prudce zrychlil, těsně minul vrak a vlit se směrem, odkud se měla vynořit další loď.

„Tak kde je?!" zvolal do mikrofonu.

„Jsou dvě! Aspoň podle počítače," namítl Hugh.

CENTURIO stále zrychlovala.

„Teď je jednou provždy zaženeme!" řekl Deringhouse. „A pak se koukneme na toho Levtana!"

^ ^ ^

Perry Rhodan s nevolí vzhlédl.

„Copak je?" zeptal se sice nevlídně, ale zároveň Marshallovi gestem naznačil, že s ním může klidně mluvit.

„Velvyslanec Asijské federace žádá o audienci, pane!"

„Pošlete ho k Bullymu," rozhodl Rhodan, protože v téhle chvíli neměl náladu na nejnovější výbuchy žárlivosti mezi jednotlivými mocenskými bloky Země.

„On ale chce nutně mluvit s vámi, pane. Nenechá si to vymluvit!"

„Tak mu to nějak zdvořile vysvětlete," odvětil Rhodan a zavolal ke spojařům: „Ještě stále nic?" Ne "

„líc...

Nato se Rhodan spojil s oběma těžkými křižníky.

„Start SOLARSYSTEMU a TERRY. Krátká transice k oběžné dráze Pluta."

Ve stejné chvíli zaduněly motory obou velkých lodí, odlepily se od země a v okamžiku mohl Rhodan z okna sledovat, jak se noří do oblohy.

Oddechoval ztěžka a starostlivě.

Co se mohlo stát s CENTURIEM? Co zase Skokani chystají? Nějakou past? A jakou? Znovu dotaz ke spojařům. Znovu nic. Křižník CENTURIO se nehlásil.

^ ^ ^

„Dva meteority!" vyprskl Deringhouse. Musely být zrovna z kovových rud a mít své magnetické pole? „Zpátky k té staré rachotině!"

Ztratil drahocenný čas. Teď musela CENTURIO ukázat, co v ní je.

Kapitán se podíval na hodinky. Vyděsil se, když zjistil, kolik času proplýtvali. Krátce zvážil, má-li dát vědět do Terranie. Rozhodl se však mlčet. Nic nového neměl.

Zaměřovače zachytily zrezavělou loď. Skokan pořád stál na stejném místě. Navíc to vypadalo, jako by CENTURIO letěla přímo proti lodi. Někteří z důstojníků se otáčeli na Deringhouse s němou výčitkou v očích: „Copak to nezabrzdíš?"

Ale Deringhouse řídil křižník stejně jako jednosedadlovou stíhačku!

Vtom zařvaly agregáty a titánské síly zastavily let bojového križníku. Absorbéry zavyly. Díky nim nikdo na palubě nepocítil nic ze vzniklého přetížení.

CENTURIO se znovu blížila k zádi cizí lodi.

„Levtan smí na palubu!" přikázal Deringhouse spojaři. „Ale ne na lodi, nýbrž ve skafandru. Slibte mu, že tady bude v bezpečí."

Spojař tuto informaci odvysílal a Skokan potvrdil její příjem. Pak se otevřel hlavní vstup na vrak a v něm se obje-

vila postava v arkonidském skafandru. Odrazila se a s jistotou zamířila k CENTURIU.

Spojař měl mezitím další zprávu:

„TERRA a SOLARSYSTEM transitují k Plutu! Pozor!"

Právě v té chvíli nasál Levtana silný magnetický paprsek na palubu CENTURIA. Právě včas, aby na něj nezapůsobily síly transitujících lodí.

„Pořád ještě nemám nic pro Rhodana," říkal si Deringhouse, nicméně nemohl se zbavit vtíravého dojmu, že po přistání musí od Rhodana dostat vynadáno.

Od malého vstupu se ozvalo hlášení: „Muž na palubě! Prohledán! Žádné zbraně!"

Deringhouse odpověděl: „Dva roboti a čtyři muži posádky ho dovedou do velínu!"

„Takže přece jen vyjednavač," řekl James Hugh, ale podle tónu jeho hlasu bylo zřejmé, že celé věci pořád ještě nemůže nějak uvěřit.

Stejně jako Deringhouse.

^ ^ ^

Těsně vedle CENTURIA přistála Levtanova stopadesátimetrová doumíkovitá loď. TERRA a SOLARSYSTEM stály zpět na kosmodromu, jako by ani nebyly ve vesmíru. Nic nenasvědčovalo tomu, že na LEV XIV míří jejich zničující zbraně. Koneckonců neměl Rhodan zájem na tom, aby jejich vliv jakkoli ublížil Terranii.

Porada k situaci právě skončila. Bull nespokojeně shlížel na zanedbanou loď Skokana Levtana. „Přesně tak na mě působil na obrazovce sám Levtan," oznamoval svůj dojem. „Tak nesympatického chlápka jsem už dlouho neviděl!"

„A kvůli němu byl náš let na Arkon odložen!" namítla

m ostře Thora a už se nestarala o Crestův vyčítavý pohled. Pohrdavě našpulila rty. „Tahle LEV XIV není a nikdy nebyla lodí Skokanů!"

„Kdo je Levtan a čím je jeho LEV XIV, se ještě dozvíme!" řekl Rhodan a tím skončily veškeré diskuse.

Deringhouse spolu se dvěma bojovými roboty přivedl cizince.

Malý, křehký mužík s nápadně mongoloidními rysy se protáhl, když roboti odešli. Pak se před lidmi ve velínu sklonil. Vypadal stejně zanedbaně jako jeho loď. A jak páchl! Thora si zakryla nos. Crest si muže prohlížel s přímo vědeckým zájmem. Na Bullově široké tváři se objevovalo vše, co žádný diplomat nikdy nesmí přiznat. Jenom Pěny Rhodan nehnul brvou. Stál nad věcí. Nebyl ochoten vyslovovat jakýkoliv soud, protože nevěděl, co Levtana přivedlo na Zemi.

Ale brzy se měl všechno dozvědět. Ne náhodou za ním stáli jeho nejlepší mutanti a John Marshall už znal Levtanovy myšlenky.

Crest Levtana oslovil: „Vy nejste žádný obchodník, Lev-tane! Vy jste jím býval! Teď už jste jen vyvrženec!"

V Levtanových úzkých očích se zákeřně zajiskřilo. Pak si Cresta změřil: „Vy jste z Arkonu?" zeptal se drze, aniž by zareagoval na Orestovu řeč.

John Marshall mezitím Rhodanovi šeptal: „Levtan je zrádce, zoufalec a vyvrženec! Jeho myšlenky jsou plné sprostot, zákeřností a motivů k vydírání. Právě přemýšlí o tom, jak by nás co nejlépe podvedl."

Pěny Rhodan vykročil cizinci v ústrety. Řekl mu své jméno.

„Pěny Rhodan...," zamumlal zavržený Skokan a zahle-

děl se na pána Třetí moci. „Kde je ten váš druhý arkonidský křižník, Rhodane? Já věděl, že máte jenom jeden této třídy... Ale umím držet jazyk za zuby, když uděláme dobrý obchod."

Pěny na Levtana nadále pohlížel zcela chladně.

„Buďte rád, že si rody pořád ještě myslí, že máte dva velké křižníky třídy STARDUST. No dobře, tak toho nechme..."

John Marshall vykročil. Minul šéfa a zastavil se před Levtanem tak těsně, až mu málem šlápl na prsty u nohou. „Lev-tane, podvedl byste rod Gaxteků ještě jednou? Stejně rafinovaně, jako jste to udělal na Casterově hvězdě?"

Všichni slyšeli, jak Levtan zalapal po dechu, pak kloktavě zaúpěl a plný zlosti se na Marshalla obořil: „Co vy o tom víte?!"

„Pojďme konečně k věci, Levtane," vmísil se do debaty Rhodan. „Proč jste nás nezavolal telekomem? Proč na té nouzové frekvenci?"

Levtan se posměšně zašklebil: „Nejsem přece blázen, abych na sebe přilákal pozornost Skokanů! No dobrá, tak k věci, Rhodane. Mám na prodej informaci, ovšem než jsem si začal pohrávat s myšlenkou, že bych vám něco prodal, patřičně jsem se zajistil. Já nejsem jedinej vyvrženec! Dva mí přátelé, co taky dobře vědí o vašem blufu se STAR-DUSTEM, na mě čekají čtyřiadvacet pozemských hodin odtud. Pokud se za stejnou dobu nevrátím, budou jednat. Takže uzavřeme obchod, Rhodane?"

Marshall zašeptal: „Levtan lže. Ale pořád musí myslet na nějaké velké shromáždění Skokanů, které se má konat."

Bull mezitím Levtana okřikl: „Naše zbraně jsou dostatečně silné, aby jedním rázem rozprášily celej ten váš kosmickej cikánskej rod! Jenomže my jsme mírumilovní. Tak se

nám nesnažte ztrpčovat život! Vy a ti dva vaši přátelé, který stejně neexistujou..."

Levtan se však nedal jen tak zastrašit. Zamračeně si Bulla změřil a pak řekl: „Provedl jsem dvě transice! Skokani nespí. Možná už jsou na cestě sem!"

V té chvíli zakročil teleporter Tama Jokida a zvedl Lev-tana ke stropu.

Vyděšený špinavec kolem sebe zběsile pádloval rukama i nohama.

„Měli bysme tě tam nahoře nechat vyhladovět," křikl na něj Bull. „Levtane, řekni nám konečně, co pro nás máš,

nebo s tebou zatočíme, jako by to udělali tví bratříčkové Skokani!"

Marshall mezitím svého šéfa informoval: „Změkl a už ani nemyslí na žádné triky. Ale není si jist, jestli jeho zpráva bude mít pro nás nějaký význam. Kdesi v Galaxii mají Skokani mimořádnou schůzi..."

Pěny Rhodan poznal pravou chvíli. Nyní musel s Levtanem začít vyjednávat sám. Přes Marshalla Jokidovi přikázal, aby návštěvníka spustil zpátky do křesla. 5 Vyděšený Skokan pomalu klesal k podlaze. Když dosedl, setřel si zpocené čelo a propocenou hruď.

„Levtane," začal Rhodan klidně. „Potřebujete pomoc. Dostanete veškerou pomoc, jakou má vaše loď zapotřebí. A vy nám za to povíte všechno, co víte o shromáždění Skokanů..."

„Potřebuju vaše zbraně!" zavrčel Levtan a oči se mu kořistnicky zaleskly.

V té chvíli však zděšeně vykřikl, vyskočil a ustoupil až ke dveřím. Před ním najednou stál člověk. Malý, štíhlý muž s dětskou tváří.

Byl to Japonec jako Jokida. A zničehonic se zjevil uprostřed místnosti.

„Zbraně potřebuj u až na posledním místě!" opravil se Levtan a uhýbal pohledem od teleportera. „U všech patriarchů, todle není samo sebou..."

„Ještě stále není docela upřímný, šéfe," zašeptal Rhodanovi Marshall.

„Nasadit Rase Čubaje!" přikázal Rhodan.

Levtanovo zděšení rostlo. Vedle toho Japonce se najednou ze vzduchu vynořil obrovitý černoch.

„Jmenuju se Ras Čubaj, Levtane. Mám ti představit své přátele?"

„Šéfe, už je zralý!" hlásil Marshall.

„Levtane!" řekl Rhodan tónem, který prozrazoval lhostejnost. „Dávám vám ještě minutu na to, abyste mi prozradil své zboží. Pokud mi nenabídnete všechno, ale jenom něco, postarám se, aby se Skokani o téhle schůzce dozvěděli."

Vtom Marshall zašeptal: „Šéfe, na tom shromáždění má podat patriarcha Etztak zprávu o vás!"

Pěny této informace ihned využil: „Etztak by měl patrně radost, kdyby vás dostal do rukou, že, Levtane?"

Zrádce se téměř zhroutil. Držel se na nohou z posledních sil.

„Já, já...," oddechoval ztěžka a přitiskl si obě ruce ke spánkům. „Já... řeknu všecko. Ani nemusíme žádný obchod... uzavřít."

„Tak do toho!" vyzval ho přísně Pěny Rhodan.

^ ^ ^

V Terranii vznikala nová loď LEV XIV. Pěny Rhodan do ní poslal tři sta pracovních robotů a projevoval se před zrádcem Levtanem v tom nejlepším světle, až Bull bručel:

„Přece se kvůli tomu zrádci nepřetrhneš!"

Rhodan na něj zamyšleně hleděl: „Vzpomínáš na mou nabídku?"

„Na kterou?"

„Že dám království za dobry nápad."

„No a? Snad nechceš tvrdit, že ti ho ten kosmické) pobuda přines? Chceš snad napadnout zasedání patriarchů, které má rozhodnout o našem zániku?"

„Ano!"

„Království za židli!" zaúpěl Bull, ale rozhlížel se marně. „Pěny, zase ty špatný vtipy! Čím chceš dobýt planetu, na který se má to zasedání konat? S naší liliputánskou flotilou? Proti Skokanům?"

„Možná že existují ještě jiné možnosti, jak dobýt cizí planetu, než jen prostřednictvím křižníků," odvětil neotřesitelně klidně Perry, usmál se na Bulla a pozdravil Kitaje Išibašiho.

Bull se za ním podmračeně díval.

„Jo, jasně, chtěl dát království za nápad. Teď háže miliony na krk nějakýmu tulákovi. Nápad... Sakra, ale jak chce Pěny ty patriarchy dostat, když nepoužije flotilu?"

Díval se na Perryho, jak promlouvá s Išibašim, ale nic mu nedošlo.

^ ^ ^

Poplach byl zrušen, přestože Rhodanovi nejlepší přátelé naléhali, aby to nedělal.

Cestou k doktoru Haggardovi, muži, který vynalezl lék proti leukemii a vyléčil z ní Arkonidana Cresta, potkal Perry Bulla.

„Kampak, Perry?" „K doktoru Haggardovi."

„A kdes byl?"

„U Cresta."

„Máš jistě naspěch. Pěny, já taky."

Pěny se díval za svým podsaditým přítelem a usmíval se. Věděl, že Bullovi vrtá v hlavě, jaký má jeho přítel plán, aby opět zachránil Zemi. Teď šel určitě ke Crestovi, aby se to z něj pokusil vytáhnout.

I dr. Frank Haggard vypadal překvapeně, že poznává Perryho Rhodana tak otevřeného. Nezarazilo ho ani to, když k němu o něco později přišel Reginald Bull a chtěl vědět, o čem byla řeč. Ochotně mu všecko řekl.

Bully však odešel nespokojen. Pořád ještě nevěděl, na čem je. O následující poradě mutantů u šéfa ani nepřemýšlel. Rutinní záležitost, říkal si.

Netušil, že právě tam se stavějí základy Rhodanovy akce.

Kitaj Išibaši si otřel pot z čela. Vypadal zcela vyčerpaně. Dostal obrovský úkol.

Teď už jej měl za sebou.

Čtyřiceti mužům posádky LEV XIV vnutil svou vůli tak silně, že si všichni včetně Levtana mysleli, že jednají z vlastní vůle.

Vsugeroval jim bezpočet dat tak, že činnost jednoho zapadala do práce druhého jako ozubená kolečka v hodinkách.

„Děkuji vám, Išibaši," poděkoval srdečně Rhodan a podal Japonci ruku, „ale nebyl to ještě váš poslední úkol..."

Jeho geniální plán, který měl později vejít do dějin lidstva jako GALAKTICKY ŠACHOVÝ TAH, zvolna nabíral podobu.

^ ^ ^

Všecko do sebe zapadalo s přesností strukturálního zaměřovače. Bull najednou postrádal teleportera Tako Kakutu. Než se na něj mohl zeptat, uvědomil si, že pár dní neviděl ani Johna Marshalla a Tama Jokidu.

„Kde jsou?" vyštěkl do palubního rozhlasu. „Co jsem to slyšel? Kakuta, Marshall a Jokida leží u Haggarda na klinice?"

Ano. Byli tam.

Reginald Bull se k nim dal odvézt. S doktorem Haggardem stál nad lůžky, divil se a tiše bručel: „Chtěl jsem vidět naše mutanty a ne tyhle kosmický poutníky."

„To ale jsou naši mutanti," tvrdil Haggard.

Bull měl vysloveně špatný den.

„Doktore Haggarde," namítl ostře, ale najednou byla jedna z postelí bez pacienta a pacient se zjevil vedle Bulla, který nestačil ani hlesnout.

„Kakuto!" zařval nakonec a chtěl Japonce škrtit, protože to nebylo poprvé, co ho teleporter takhle vyděsil.

Jeho ruce však sáhly do prázdna. Tako Kakuta teleportoval zpátky na postel.

„Jsem nemocný, pane!" zašklebil se na Bulla. „Stejně vám jednou zakroutím krkem!" vyjel na něj Bull,

pak poctil nepřívětivým pohledem i doktora Haggarda a odešel.

Pomalu se šeřilo.

V duchu si už sumíroval, jak by Perryho plán asi tak mohl vypadat, ale měl na něj svůj názor. Venku na chodbě si mumlal pro sebe:. „Tonoucí se stébla chytá!"

^ ^ ^

Reginald Bull navštívil ve funkci zástupce Perryho Rhodana Peking, aby se tam tři dny trápil malichernými spory mezi Asijskou federací a Západním blokem - spory, které neměly naprosto nic společného se smrtelným nebezpečím, jež hrozilo Zemi. Třetího dne, když viděl, že debaty nika-m nevedou, už ztratil trpělivost.

Vzal celou záležitost do svých rukou, spojil se přímo s Washingtonem a nevybíravými způsoby konflikt urovnal. Kolem půlnoci si mohl jít lehnout a konstatovat: „No, konečně!"

Do Terranie se vrátil stíhačkou. Řídil ji sám a měl dobrou náladu.

Měl tak dobrou náladu, že si dovolil natolik odvážný přistávací manévr, až jeho kopilotovi málem zešedly všecky vlasy.

„A jsme doma," řekl spokojeně a vyskočil z kabiny.

Sotva se však nohama dotkl země, strnul jako solný sloup.

STARDUST II byla pryč! Osmisetmetrový bojový křižník, Perryho bojová superloď, nebyla na kosmodromu!

„Kde je Rhodan?" zařval do mikrofonu.

„Na Venuši," ozvalo se mu ve sluchátkách.

^ A ^

Perry Rhodan stál znovu před venušským počítačem na staré arkonidské základně. Stál docela sám před ovladačem a klávesnicí mamutího počítačového centra.

Během letu na Venuši se s Crestem dlouhé hodiny bavil o galaktických obchodnících, jejich zvycích a zákonech.

Počítač mu oznámil, že s výsledky zadání může disponovat za čtyřiadvacet hodin.

Mlčky vyčkával.

Pak stál znovu před počítačem. Klidný, uvolněný. Přitom v hlavě nosil stále myšlenky na nebezpečí, které pro Zemi představovali Skokani.

Byl to národ starý jako Arkonidané. Dokonce pocházeli ze stejného rodu, ale Skokani se vyvíjeli jiným směrem. Jeden z jejich prastarých zákonů říkal, že vyvrženec může být přijat zpět do rodu pouze poté, až pro rod vykoná něco opravdu mimořádného. Něco, z čeho budou mít užitek všichni Skokani.

Počítač vydal výsledky.

Perryho ruce se ani nezachvěly, když je vzal a pročítal.

O hodinu později se STARDUST II vracela na Zemi. Přiletěla půl hodiny po Bullově návratu z Pekingu.

^ ^ ^

Sugestor Kitaj Išibaši nazval svou metodu „pokládáním vrstev".

Perry Rhodan ho přerušil.

„Išibaši, já nesmím nic riskovat. Ve hře je příliš mnoho! Já spoléhám na vaše umění, proto musí být po vlivem sugesce nejen Levtan, ale i celá jeho posádka. Rozuměl jste mi?"

„Ano, pane!"

„Tak pojďte se mnou. Levtan sedí vedle a čeká na mě. Pozval jsem ho na pohovor."

^ ^ ^

Kitaj Išibaši působil stále silněji na Levtanovo vědomí. Rhodan oba pozoroval.

Sugestor kladl vyvrženému Skokanovi do mozku jednu vrstvu vědomí za druhou. Tak se Išibašiho vůle a představivost stávaly součástí Levtana a Japonec mu v duchu ukazoval Rhodanovu základnu na Venuši, nabitou zbraněmi a vědomostmi, představoval mu obří kosmické loděnice, gigantické továrny na výrobu bojových robotů a zbraní.

Išibašiho vůle mu v mysli vyčarovala obrazy neexistujících podzemních kosmodromů na Venuši, chráněných energetickými štíty, kde čekalo více než sto křižníků třídy TER-RA a SOLARSYSTEM, jakož i dvacet dva křižníků třídy STARDUST. Perry si Išibašiho přísně prohlížel. Mutant vypadal, jako by spal. Seděl v křesle se založenýma rukama, oči zavřené. Ve tváři neměl ani známku toho, nač právě myslel.

Vtom Išibaši otevřel oči a naznačil Rhodanovi, aby se věnoval Levtanovi.

Išibašiho akce trvala jen minutu. Cizinec se po ní probral z hluboké sugesce.

„Dobrá," oznamoval klidně Rhodan. „Takže za tři dny můžete startovat, Levtane. Řekl bych, že jste s námi udělal dobrý obchod, že?"

Věděl přesně, nač vyvrženec myslí. Měl pořád před očima podzemní loděnice a kosmodromy s obří flotilou. Tyhle vědomosti o nekonečné síle pozemšťanů byly cenou, kterou mu Rhodan zaplatil za jeho informace. Nicméně Levtan nedokázal zcela skrýt své základní vlastnosti a zákeřně poznamenal: „...však vy jste taky vydělal, Rhodane. Vaši roboti prolezli každičkej kout my lodě. Vsadím se, že jsem měl na lodi ledasco, o čem jste doposavad neměli ani ponětí, co?" „Pořád se přeceňujete, Levtane. Proto jste vyvrženec. Se-bepřeceňování je nejjistějším krokem do propasti."

„Vám se to mluví. Vy máte dvaadvacet velkejch křižníků," opáčil zlostně Levtan. Mluvila z něj závist, nicméně v následujícím okamžiku se opět proměnil ve slizkého, všemi mastmi mazaného kšeftsmana: „Takže teď jsem každopádně z nejhoršího venku. Smím za tři dny startovat?"

„Vy musíte startovat, Levtane," odpověděl mu Rhodan a vstal. „Dnes budou z kliniky propuštěni čtyři nemocní členové vaší posádky."

„Zítra, pane!" namítl Kitaj Išibaši. Ještě chtěl něco dokončit.

„Chápu," odpověděl Levtan. „Vyhazujete nás! Ani jsem **od** vás nic jinýho nečekal!"

^ ^ ^

Dr. Frank Haggard pozval na kliniku celou posádku lodi LEV XIV. Jenom Levtan nemusel chodit, protože už byl ošetřen.

„Jaký injekce?" nadával jeden ze Skokanů. „Na co to má bejt dobrý?"

Haggard mu udělal malou přednášku. Každá injekce trvala minutu. Tolik času Išibaši potřeboval, aby každému členovi posádky vnutil svou vůli. Posledním pacientem byl pak on sám, Zatím ještě nevypadal jako tulák.

Ulehl na nemocniční lůžko a nechal vše na doktoru Haggardovi a jeho lékařských schopnostech. Poslední, co před narkózou uslyšel, byla tichá hudba z neskutečného světa.

^ ^ ^

Tři týdny po svém přistání loď LEV XIV opustila kosmodrom v Terranii a pomalu stoupala k nebi nad pouští Gobi.

Skokan Levtan opouštěl Zemi, aby Rhodana zradil. Na palubě měl o čtyři muže navíc, ale neuvědomoval si to.

Začínala další galaktická hra!

^ ^ ^

Za stále se zmenšující lodí LEV XIV se uzavřelo energetické ochranné pole nad milionovým městem Terranii.

Perry Rhodan vyhlásil bojovou pohotovost.

Čtyři centrály jeho největších křižníků dostaly rozkaz.

Start za dvě minuty!

Ještě nikdy se posádky nedohadovaly tolik o cíli letu jako v ten den. Rhodan přikázal letět k oběžné dráze Pluta, tedy ve stejném kurzu, kudy odletěla Skokanova loď. Ale kam vlastně letěla? Na shromáždění patriarchů do soustavy 221 Tatlira?

221 Tatlira nebyla nikde ve hvězdném katalogu STAR-DUST II zaznamenána, ale její souřadnice našli v katalogu LEV XIV.

Přišel start.

Rhodan znovu osobně řídil STARDUST II. Těsně za ní letěly CENTURIO, TERRA a SOLARSYSTEM.

Podsvětelný let k Plutu.

Napětí mezi členy posádek rostlo. Na tak loudavý let nebyli zvyklí. Kromě toho postrádali čtyři muže z jednotky mutantů: telepata Johna Marshalla, teleportera Tako Kakutu, sugestora Kitaje Išibaši a telekineta Tama Jokidu.

Perry Rhodan na žádné otázky neodpovídal. Opět se stal pólem, který na všechny strany vyzařoval klid. Jenom jeden muž mu nevěřil jeho vnitřní klid: Reginald Bull. Ale ten mlčel.

Perry Rhodan ve svém nitru vskutku vřel a podobal se vulkánu před výbuchem. Nyní to vypadalo na největší dobrodružství jeho života. Za celou existenci Země nevisel její osud na tak tenké nitce jako během těchto a následujících dní.

Zaměřovače STARDUST II nespouštěly loď Skokanů z pomyslných očí.

Na úrovni Pluta se všechny čtyři pozemské křižníky zastavily.

„Tady počkáme," řekl Rhodan. Stál před ovládacím panelem a zamyšleně na něj hleděl. Všichni kolem něj našlapovali po špičkách. I Bull. Něco bylo ve vzduchu. **Ze** by Perry čekal na transici lodi Skokanů?

Sotva strukturální zaměřovač ohlásil transici, Rhodan ihned požadoval její hodnoty.

Bull ho při práci pozorně sledoval. Nechápali jeho uspěchané, i když stále ještě klidné chování.

Pak stiskl tlačítko a palubní počítač STARDUST II byl propojen s palubními počítači všech tří křižníků. „Skok za tři vteřiny!" oznamoval Rhodan.

Agregáty na všech čtyřech lodích běžely synchronně. Všechny čtyři lodě skočily ve stejném okamžiku do hyper-prostoru, aby se v nulovém čase vynořily zpět do normálního prostoru v neuvěřitelné vzdálenosti od místa vskoku.

Jako obvykle to byl Perry Rhodan, kdo se jako první probral z bolestivého stavu omámení po transici, podobajícího se mírnému bezvědomí. Setřásl ze sebe šok a ihned se věnoval ovládání lodi, aby se rozhlédl v místě, kde se octli.

„Soustava podobná naší sluneční soustavě, vzdálenost od Země jeden tisíc dvanáct světelných let, sedm planet. Jed

na z nich, a to ta druhá, je podle katalogu Skokanů Gos? žulovou planetou," řekl Perry a ukázal před sebe.

„Zaměření!" vykřikl v té chvíli kdosi.

Rhodan se v klidu pootočil. „To musí být LEV XIV, protože zrádce Levtan míří ke Goszulově planetě, aby nás na poradě patriarchů skokanských rodů zradil! Je to jenom jeden objekt?"

„Ano, jenom jeden, pane," vykoktal muž od zaměřovačů.

Rhodan pokýval hlavou. „Je to Levtan. Aby zvládl celou vzdálenost, musel transitovat nadvakrát. První transici jsme provedli ve stejném okamžiku jako on. Budeme-li mít štěstí, zůstaneme neobjeveni..."

Tohle štěstí jim bylo dopřáno.

^ A ^

Levtan se ještě kroutil bolestí po druhé transici, ale už před sebou viděl souhvězdí 221 Tatlira.

Okamžitě podlehl panice a měl strach z patriarchů galaktických obchodníků, kteří ho před mnoha lety vyšívali ze^ svého středu, protože mu prokázali podvody.

Nicméně se dál řítil ke druhé planetě. Neposlouchal, co na něj křičí jeho druzi. Upřeně sledoval přístroje. Tvář měl křečovitě staženou. Nevěděl, jestli letí v ústrety smrti, nebo zda ho společenství Skokanů vezme zpátky mezi sebe.

„Dej mi pokoj!" okřikl svého synovce, který seděl v křesle druhého pilota. „Já řídím tuhle loď! Je to moje loď! Já jsem její kapitán!"

Jeho řev bylo slyšet skrze tři kajuty.

Těsně za velínem seděli v jedné místnosti Rhodanovi mutanti.

„Kapitán toho už má pomalu plné zuby," poznamenal John Marshall.

„Hlavně aby to dobře dopadlo," dodal Kakuta a také to tak mínil.

„Už jsou tady!" zařval Levtan.

„Je jich šest," oznamoval suše Kakuta. Nikdo nic nenamítal, ale Levtan vedle ve velínu ječel: „Křižník! Bojová loď!"

Příjem na lodi LEV XIV byl nastaven na nejvyšší výkon. Křižník jim položil několik otázek: „Loď, jaké registrační číslo? Jaký rod? Označení, prosím!"

Levtan znovu zpanikařil. Místo aby odpověděl, přidal a uhnul z kurzu. Vesmírem projel záblesk. Jenom díky radikální změně směru letu Levtanovu loď nezasáhl smrtící paprsek.

Ani další střela nezasáhla cíl.

Levtan zoufale zvyšoval rychlost a nejradši by loď postavil na hlavu, kdyby to šlo.

„Podívám se, jestli venku nepadá sníh," řekl John Marshall a vstal.

„Obleč si kožich," volal za ním Skokan Dorget.

„Půjdu s tebou," nabídl se Kitaj Išibaši, obešel dva muže a zmizel v chodbě za Marshallem.

Jenom se na sebe podívali.

S tímhle extempore nikdo nepočítal, ani Perry Rhodan ne. Energetický ochranný štít lodi LEV XIV musel dostat zásah. Na zlomek vteřiny vypadly absorbéry přetížení a každý, kdo byl v té chvíli na palubě, měl dojem, že se zlomil v pase.

Pak tohle nebezpečí zmizelo, ale dva ze tří ochranných štítů byly prolomeny. **Ze** strojovny se ozývaly nadávky. „Levtan šílí strachy. Už neví, co dělá," řekl Marshall su-

gestorovi a znovu se snažil zachytit zrádcovy myšlenky.

Kitaj Išibaši strnul. Neudělal nějakou chybu? Neměl Lev-tana v hluboké sugesci jen krátkou dobu?

„Musím do velínu," zašeptal Marshall svým druhům a uhnul Levtanovu synovci, který nazlobeně opouštěl velín. Marshall vstoupil otevřenými dveřmi.

Nikdo si ho nevšímal. Všichni pozorovali obrazovky. Kromě Levtana seděli v místnosti ještě čtyři muži.

V kapitánově mozku vládlo jen zděšení a zmatek. Kitaj Išibaši musel co nejdříve zakročit, jinak se LEV XIV mohla každou chvíli proměnit v mračno plynu.

Na obrazovce se zablesklo na třech místech zároveň. Stíhačky Skokanů se vrhly do boje. Proti téhle obchodní lodi byly v převaze. Vtom na Levtana skočil další z jeho příbuzných a chytil ho za límec: „Ty zatracenej srabe! Řekni přece, proč jsme přišli! Ven s tím, srabe! Nebo nás chceš proměnit ve slunce?" Další záblesk všechny přítomné na okamžik oslnil.

„Tak mluv!" strčil před Levtana mikrofon: „Mluv už konečně!" Padlo jméno Perryho Rhodana. A pak znovu. Hovořilo se o základně na Venuši, o neuvěřitelně silné flotile Skokanů a o dvaadvaceti křižnících typu STARDUST II.

Venku před vchodem do velínu stál Kitaj Išibaši a vypadalo to, že snad sní. Nicméně jeho silné sugestivní myšlenky přeskakovaly stěny a vzdálenosti ve volném kosmu a zavrtávaly se do mozku kapitána strážního křižníku. Bez ustání mu vemlouval, aby na Levtana přestal útočit.

Nakonec se mu to podařilo a kapitán křižníku přikázal: „Útok ukončit! Zrádce Levtana eskortovat. Vyčkat na povolení přistání pro LEV XIV!"

Levtanův výkřik ve velínu probral Išibašiho ze soustředění. Několikrát si ztěžka oddechl, pak si rukou otřel oči a vykročil ke své kajutě.

„No," přivítal ho teleporter Kakuta. „Ještě venku sněží?"

Kitaj Išibaši ledabyle odvětil: „Už ne, ale za chvíli zase začne."

^ ^ ^

Daleko před STARDUST II honily tři křižníky loď LEV XIV. Vzdálenost byla příliš velká, než aby mohly optické zaměřovače nějak přiblížit boj, nicméně ostatní přístroje hovořily srozumitelnou řečí čísel.

Ve velínu STARDUSTU vládlo tísnivé mlčení.

Perry Rhodan stál jako svůj vlastní pomník před velkou tabulí a pozoroval obrazovky.

„Proč nezasáhne Kitaj Išibaši?" zeptal se. Divil se, jak mohlo k téhle nehodě dojít. Proč Levtan najednou jedná tak neuváženě? ;

Pak zachytili Levtanovu centrálu.

„Ten zatracenej zbabělec!" ulevil si Bull a měl pravdu. Zrádcova zbabělost mohla už v počátku zkazit Rhodanovu akci... Ale pak se ozval hlas kapitána strážní lodi, který zastavoval palbu: „...Zrádce Levtana eskortovat. Vyčkat povolení přistání pro LEV XIV!"

Někdo ve velínu zaklel. „Po přistání si vezmou naše mutanty pěkně do parády..."

Perry Rhodan se ohlédl. Mladý spojař, který tuto poznámku vyslovil, zrudl a sklonil se nad svůj panel. V té chvíli si Rhodan uvědomil, že o svém plánu neinformoval ani Bulla.

„Nikdo si naše mutanty do parády brát nebude," vysvět-

loval klidně a v očích se mu zajiskřilo. „Posádka Levtanovy lodi je pod sugestivním vlivem. Nikdo netuší, že na palubě je někdo navíc. Naši muži vypadají jako ti tuláci, na to se spolehněte."

^ ^ ^

Planeta se jmenovala podle obchodníka Goszula, který ji objevil a zkolonizoval. Rhodanovi mutanti překvapeně hleděli na čarokrásnou krajinu, ale i na mocné průmyslové centrum. Ani praví Skokani na palubě nešetřili obdivem.

„Tak tady mají ty své loděnice," řekl Dorget a podrbal se na holé lebce. O téhle planetě toho vyvrženci zřejmě mnoho nevěděli.

Pak loď přistála a Levtan přikázal, aby ji všichni členové posádky opustili.

„Zatknou nás," poznamenal Marshall, ale nikoho tím nepřekvapil.

Telekinet Tama Jokida se podíval směrem k úkrytu, kam Rhodanovi roboti schovali nebezpečné ruční zbraně.

Marshall pobledl. „Teď si ještě nemůžeme nic vzít. Při opouštění lodi budeme všichni pečlivě prohledáni..."

^ ^ ^

Goszul, objevitel soustavy 221 Tatlira a dobyvatel druhé planety - patriarcha Goszul - se dosud těšil skvělému zdraví. Právě poslouchal informace o lodi LEV XIV.

Tři další patriarchové seděli v pohodlných lenoškách kolem kulatého stolu a pozorně naslouchali hlášením. Několikrát padlo jméno Perryho Rhodana. Pokaždé se zatvářili zhnuseně.

Starému, tlustému, plešatému Goszulovi neuniklo, jak ztěžka patriarcha Etztak dýchá.

»,Levtanovo přistání se ti nelíbí, Etztaku, nebo tě tak rozčiluje Rhodanovo jméno?"

„Nelíbí se mi ani jedno, Goszule," odvětil lakonicky Etztak. „Znám Levtana. Je to zbabělec a nic jiného než zákeřný zločinec."

„A Perry Rhodan? Proč nemluvíš o něm? Zajímal by mě tvůj názor na něj, Etztaku!"

Jeden z patriarchů dodal: „Nechcete počkat až na Levtanův výslech? Pak se můžeme k tomu Rhodanovi vrátit!" Etztak sykl: „To není lecjaký Rhodan! To je ten Rhodan, který našel Planetu věčného života. Ví, kde je! Taková bytost není obyčejná!"

Holohlavý Goszul se ušklíbl: „Mluvíš podle nálady, Etztaku. Na pohádku o Planetě věčného života jsem nikdy nevěřil. Ale dost planých řečí. Už nemáme moc času. Za dvě hodiny začíná Velké zasedání. Do té doby musím vést ještě několik porad."

, . ; .^ ^ ^

Mutanti Perryho Rhodana stáli ve velkém výstupu z lodi LEV XIV a dívali se, jak jeden člen posádky po druhém prochází kontrolou Skokanů a jak pak nastupují do vozidel. „To pro nás nevypadá dobře," poznamenal Kakuta.

V té chvíli na ně jeden Skokan křikl: „Pro vás to neplatí?"

Kitaj Išibaši vykročil jako první. Klidně se nechal prohledat, jestli u sebe nemá zbraň, a pak vykročil k obrněnému vozu, který ho měl odvézt. „Jeden hloupej pohyb a střílím!" varoval ho strážný.

Nasedl, ale jeho vozidlo zůstalo stát.

„Proč nejedeš?" vyjel strážný na řidiče.

„Mám počkat na ty tři poslední," odpověděl klidně mladý Skokan a pak se sám divil, jak ještě před chvílí rozčilený strážný naprosto přívětivě odpovídá: „Jasně, počkej na ně."

Kitaj Išibaši se v duchu bavil.

^ ^ ^

Etztak řídil poradu svého rodu."

„Mějte zítra oči a uši dokořán, až bude Levtan vyslýchán před Velkým zasedáním. Nezapomínejte, že nás Rhodan málem zahubil. Do této chvíle se mi ještě nepodařilo Gos-zula přesvědčit, jak nebezpečný Rhodan je..."

Jeho syn ho přerušil, což znamenalo značný přestupek, ale Etztak ho nepokáral.

„Když hovoříš o Levtanovi, máš na mysli zároveň i Rhodana?"

„Nevyjádřil jsem se snad dost jasně?!" křikl patriarcha na syna. „Levtan tvrdí, že unikl z Rhodanova střediska. Já vím, co to stojí, když před ním chce člověk uniknout. Já Levtanovi nevěřím. Vždycky lhal. Lže i teď, aby nás Rhodanovi vydal." s

„Věříš Levtanovi, že viděl dvaadvacet Rhodanových křižníků?"

„Jestli mi ještě jednou skočíš do řeči, budeš tři dny čistit sklad!" vykřikl Etztak. „Tak aby bylo jednou provždy jas-no: Levtanovým řečem nevěřím! Rhodan má dvě obrovské kulovité lodě, ale nemá jich dvaadvacet! Rhodan si toho zrádce koupil a pokouší se jeho prostřednictvím zjistit, co máme v úmyslu! On ví, že je slabý..."

Čtyři Rhodanovi mutanti na své cestě do věznice pozorně sledovali okolí.

Octli se v nějaké pevnosti. Těžké kanóny, zabudované do ochozů, jim připomínaly arkonidské zabezpečení pevnosti na Venuši. Tahle pevnost byla natolik silná a soběstačná, že by patrně dokázala čelit i útoku z vesmíru.

Čím déle trvala cesta, tím jasnější jim bylo, **že** stojí před velmi složitým úkolem.

Bylo tu totiž všechno: kosmické loděnice, obrovské továrny, tisíce robotů s nejrůznějším zaměřením, cizorodě vyhlížející, přesto však sympatické bytosti s narudlou pletí.

„Ti líní Goszulové..."

To bylo jediné, co John Marshall zachytil ohledně těch podsaditých rudokožců.

Skokani jim říkali Goszulové - a pohrdali jimi.

Pak vjeli do vězení. Čtyři mutanti projeli trojím energetickým polem a dvěma systémy vysokých zdí, nahoře zabezpečených elektřinou nabitými ocelovými mřížemi.

„No, to mezi sebou máte pěkná kvítka," posmíval se Skokanům Marshall, „když potřebujete takovou věznici!"

Jeho strážný zabručel: „Něco ti poradím. Příště radši drž zobák, zrádce! Však uvidíš, kdo tady sedí...," a myslel na Goszuly, na ten líný ksindl, který i přes hypnoškolení zůstal falešný a zákeřný.

Vozy zastavovaly a posádka lodi LEV XIV vystupovala. Pak ji strážní brutálně nastrkali dovnitř.

Levtan stál před třemi Skokany. Pohrdavě si ho měřili a kladli mu otázku za otázkou. Zrádce na ně odpovídal bez zaváhání.

„Nic nám nenalhávej, ty srabe!" vykřikl jeden z lépe oblečených Skokanů. „Víš ty, kdo jsem? Jsem Gaxtekův syn! Ano, já jsem z rodu, který jsi na Casterově hvězdě záludně podvedl! Vzpomínáš si?"

Zrádce se zachvěl jako pod ranami biče, ale zákeřné jiskřičky v jeho očích nezhasly.

Vykřikl: „Jste na mě moc malí, abych vám vypovídal. Budu mluvit až před Velkým shromážděním. Je to moje právo. Právo vyvržence! Přišel jsem, abych dodal informace, které nás zachrání před zánikem!"

„Žvanile!" okřikl ho Gaxtek a sevřel ruce v pěsti.

„Mám důkazy!" vysmíval se Levtan, ale v následujícím okamžiku žadonil: „Když se ke mně a mému rodu budete chovat dobře..."

Gaxtek se mu zasmál do tváře. „Ten chlápek umí jenom lhát. Víte, kdo je tenhle Levtan? Je to Rhodanova časovaná bomba, která nás má poslat do horoucích pekel. Já Levtana znám!"

^ x ^

Kitaj Išibaši se postaral, aby sdíleli společnou celu a aby se nedostali do velké cely, ve které byla umístěna převážná část posádky.

Jenom Levtan měl samotku. Byl to důležitý muž. Posádka hrála druhořadou roli.

Marshall však ani ve vězení nelenil a podařilo se mu navázat kontakt s některými ze zavřených Goszulů. Potom své přátele informoval:

„Goszulové jsou zablokováni - to znamená zotročeni! Nikdo nesmí zpátky ke svým příbuzným. A víte proč? Aby se lid Goszulu nedozvěděl, že existují kosmické lodě!"

Tako Kakutovi se to nějak nezdálo. „Ale co ty lodě, se kterými tady Skokani létají? Copak jsou Goszulové slepí?"

John se na něj za tu otázku nezlobil. „Když Levtan ještě seděl v pilotním křesle a řídil svou loď, zaslechl jsem něco o vzdušném tunelu, kterým se vlétá na planetu. Nyní tohle bezpečnostní opatření Skokanů chápu."

„No, moc pěkný," poznamenal Jokida. „Připadám si tu čím dál lip..."

V té chvíli se na chodbě ozvaly kroky, pak se otevřely dveře a strážní je vyzvali, aby vyšli ven. Když pak míjeli ostatní cely, Marshall zachytil zřetelné myšlenky Goszulu. Byly plné soucitu. Říkaly: „Proč jste jen přiletěli na tenhle svět? Copak nevíte, že ho nebudete smět opustit... Stejně jako ho nesmíme opustit ani my?"

^ ^ ^

Když kráčeli chodbou, měli pocit, jako by strážný, který byl nejblíž, k nim snad cítil sympatie, protože se choval vysloveně přátelsky.

Při otevírání dveří do místnosti, kde čekali čtyři Skokani, aby je vyslechli, dokonce použil slůvko „prosím". Byla to Išibašiho práce...

Stejně jako *výzva*, která přišla zevnitř, a kterou pronesl Etztak: „Odveďte je zpátky do jejich cely! Teď je nechci..."

Ale pak ještě dodal ke zdvořilému strážnému: „A ty pojď sem!"

Sotva se za mutanty zavřely dveře cely, muži na Marshalla naléhali, aby zjistil, co se s tím strážným stalo.

John se soustředil, ale pak nápadně zbledl a řekl „Byl Etztakovi podezřelý, takže má být podroben výplachu mozku."

„Panebože..., to ne...," hlesl Kakuta a zmizel.

Jeho tři druzi v cele osaměli.

^ ^ ^

Etztak dal odvést strážného a vyšel z budovy, aby nasedl do vozidla a odjel za Goszulem. Bez ohlášení vtrhl k němu do kanceláře, kde právě probíhala porada.

Etztak na to nedbal.

Okamžitě vzrušeně vyhrkl, že nemůže jinak než znovu důrazně varovat před Rhodanem, protože on, Etztak, ho poznal a ví, co je Rhodan zač!

Ale narazil na Goszulův soucitný úšklebek.

„Takže ty mi nevěříš, Goszule?"

„Věřím ti stejně málo, jako věřím na Planetu věčného života," odpověděl Goszul. „Ano, tys poznal Rhodana, Etztaku, proto nedokážeš objektivně uvažovat. Ještě máš v kostech šok. Já na to hledím jinak, ale jestli chceš, ať je po tvém. Podrob toho strážného mozkovému výplachu."

Goszul se pramálo zajímal o to, že taková procedura udělá z každé inteligentní bytosti úplného idiota.

Vtom se rozletěly dveře. Gaxtek, který vtrhl dovnitř, ještě mezi dveřmi zvolal: „Jeden z našich mužů toho strážného zastřelil!"

Kdyby Etztak v té chvíli nevykřikl: „To je Rhodanova práce!" možná by spousta věcí dopadla jinak.

Patriarcha Goszul se dunivě zachechtal a popadl se za břicho.

^ ^ ^

Teleporter Tako Kakuta se vrátil do cely.

Přátelé netrpělivě čekali, co jim poví. Jenom John Marshall to věděl dřív, než Kakuta otevřel ústa. „Je mrtev," hlesl Kakuta. „Stáli kolem něj. Vzali ho mezi sebe. Sotva jsem se tam objevil, zableskl se ruční paprskomet..."

Jeho druzi mlčeli. Všichni už prožili, jaký to je úlek, když se vedle vás najednou zničehonic objeví teleporter. Někteří se ho lekali dodnes. Nebylo proto divu, že někdo leknutím stiskne spoušť, když na ní má prst...

^ ^ ^

V noci se Marshall náhle probudil.

Vyděsil se. Zachytil cizí myšlenkové impulzy, tiché výkřiky duševní nouze - odvedle, z vedlejší cely.

Zoufal si tam k smrti odsouzený Goszul!

Marshall vzbudil přátele a vysvětlil jim, jaké myšlenky zachytil. Goszulova planeta byla znásilněným, zotročeným světem. Skokani se tu zabydleli jako bezohlední dobyvatelé.

„Arkonidského původu?" přeptal se překvapeně Išibaši. „Goszulové jsou taky arkonidského původu?"

„Ti zatracení Skokani...," zaskřípal Tama Jokida zuby a znovu se zaposlouchal do Marshallova zprostředkovaného vyprávění.

Goszulové upadli zpět do primitivity. Jejich věda a technika nebyly dál než zhruba na Zemi v 17. století. Když u nich přistál patriarcha Goszul, měli ho za boha. On toho však zneužil a zmocnil se jejich planety, aby ji pak vysá-

val a aby její původní obyvatelstvo zotročil a zneužil ke svým účelům.

Mutanti tiše naslouchali. Vtom Marshallovo vyprávění přerušily kroky z chodby. Tři strážní minuli dveře jejich cely a zastavili se vedle.

John Marshall strnul.

Prostřednictvím zachycovaných myšlenek před sebou měl plastický obraz toho, co se dělo - strážní vyváděli vyděšeného Goszula ven z cely a mířili na něj. Otrokův smrtelný strach Marshalla přímo bytostně zabolel.

A pak už nic nebylo!

John Marshall nic neslyšel!

Ale Išibaši, Jokida a Kakuta zaslechli typické zasyčení paprskometu.

^ x ^

Patriarcha Goszul nebyl takový blázen, za jakého ho už Etztak pomalu považoval.

Goszul nařídil vyšetřit smrt strážného, který měl být podroben výplachu mozku. Nepodceňoval Etztakovy hrozby, jak by se na první pohled zdálo. Muž jménem Sharer přišel s výsledky výslechu.

Patriarchova první otázka zněla: „Kdo, kromě toho blázna, co střílel, ještě viděl ten tajemný stín?"

„Nikdo! Vyptával jsem se jich jednotlivě a velmi podrobně! Jeden z mužů, ten, co stál za strážným, najednou ucítil, jak do něj zezadu někdo hrubě strčil."

„Co řekl ten muž doslova?" zpozorněl Goszul. „Zopakuj mi to přesně!"

Sharer krátce přemýšlel: „Viděl jsem Pluga střílet a ve stejné chvíli mi něčí pěst přejela přes záda. Plug to ale být

nemohl. Losud po mé levé ruce ještě vůbec nepochopil, co se stalo. Stál docela tiše. Tohle řekl, patriarcho Goszule." „A co řekl Plug?"

„Řekl: Byl jsem překvapivě přepaden. Nějaký muž mi skočil na krk a snažil se mě škrtit. Ještě teď na krku cítím jeho palec. Ztratil jsem rovnováhu, klopýtl jsem a zároveň jsem musel omylem stisknout spoušť. Ve stejné chvíli to bylo všechno pryč. Žádná zátěž na zádech, žádná škrtící ruka.... vůbec nic..."

Patriarcha chvíli přemýšlel a pak požádal o strážního důstojníka.

Ten se mu téměř okamžitě ohlásil ve videofonu. Goszul zavrčel: „Zjistěte, zda je zajatá posádka lodi LEV XIV ještě v plném počtu ve vězení. Před každou celu postavte zdvojené stráže. Jestliže bude někdo chybět, okamžitě mi dejte vědět!"

Ukončil spojení, nicméně hned nato se ozval důstojník skupiny, která prohledávala útroby Levtanovy lodi:

„Tady Ottek!" řekl muž. „Prohledání LEV XIV ukončeno. Nic důležitého jsme nenašli. Jenom různé součástky a vybavení, které musejí pocházet z té planety Země nebo Venuše..."

„Tomu ty říkáš nic důležitého?" zařval Goszul. „Copak se už nemůžu na nikoho spolehnout? Požaduji, aby byly všechny podezřelé předměty odvezeny do laboratoří a řádně prozkoumány! Rozuměl jsi? A kde jsou materiály, o kterých mluvil ten zrádce? Kde jsou ty jeho důkazy?"

„Nic jsme nenašli, patriarcho," odpověděl ošklivý mužík a přikrčil se.

„Ještě jednou všechno prohledat, přesvítit, prozářit. Než začne Velké shromáždění, musím mít všecko v rukou. Levtanovy podklady musejí být na té lodi! Jestli je nenajdeš,

můžeš se rovnou rozjet za prací do nejbližších dolů! Nezapomínej na má slova...," zašklebil se Goszul a vypnul spojení.

^ J. ^

Dveře cely mutantů se rozletěly. Zamířilo na ně pět paprskometů. Muži ospale vstávali a mžourali do světla. Kontrolor rychle napočítal pět osob.

Jiný muž za ním dodal: „Souhlasí! Jsou tu všichni."

Dveře cely se zabouchly a magnetické zámky zapadly. Před celou zůstala zdvojená stráž. Ostatní muži odešli.

Rhodanovi muži na sebe mlčky pohlédli.

Všichni chápali smysl této kontroly.

„Skokani pojali podezření," zašeptal Marshall. „Ještě jedna událost, kterou si nebudou umět vysvětlit, a pak už jim musí dojít, že se do posádky Levtanovy lodi nějak dostali mutanti."

^ ^ ^

„Zaměření!"

Tohle slovo padlo čtyřikrát: jednou na palubě STARDU-ST II a třikrát na palubách doprovodných křižníků.

Rhodanova flotila stála 18 milionů kilometrů daleko od Goszulovy planety, odkud právě startoval větší počet lodí, jak udávaly zaměřovače.

„To vypadá zle," řekl Bull, ale pronesl to tak tiše, že ho mohl slyšet jenom Rhodan.

Crest přistoupil blíž a řekl: „Nechci se opakovat, ale nemohu už věřit v úspěch našich mutantů. Poplach na planetě je toho důkazem."

Pěny zvolna vstal z pilotního křesla.

„Já v úspěch svých mužů věřím," odpověděl bez patosu. ,»A myslím, že jim věří i palubní počítač. Chcete se ho zeptat?"

Mezitím startovaly další a další lodě Skokanů a systematicky prohledávaly prostor kolem planety. Muži od zaměřovačů hlásili: „Tři stíhačky Skokanů změnily kurz letu a zdá se, že míří přímo k nám..."

Pěny Rhodan sice už před chvílí přikázal mírný ústupový let, aby neohrozil životy svých mutantů na Goszulu, ale ve velínu zůstala nezodpovězená otázka:

Zaměřily nás lodě Skokanů, nebo ne?

^ ^ ->

„Porozhlédnu se venku," řekl před několika minutami Tako Kakuta. „Musím vědět, co se tu děje. Něco tu nesouhlasí. Za čtvrt hodinky jsem zpátky!"

Nikdo mu to ne vymlouval.

Teleporter zmizel, aby se v odvážném skoku octl na kosmodromu.

Prostranství bylo osvětleno jako ve dne. Kakuta zavřel oči a přemístil se na samotný okraj letištní plochy. Tam už měl lepší přehled. Náhoda tomu chtěla, aby přistál poblíž LEV XIV. Stačilo se trochu soustředit a rázem se octl na její palubě, lépe řečeno v jedné maličké místnosti, určené jen jistým účelům. To se mu hodilo, protože podobné sousední místnosti vyhledali i dva Skokani, kteří nyní seděli na toaletních mísách a svorně nadávali na Gozsula.

Kakuta se spokojeným úšklebkem zjišťoval, že ještě stále nenašli žádné Levtanovy písemné záznamy, kvůli kterým tu byli. Víc toho Kakuta ani nechtěl vědět - a přemís-

til se do velké budovy na okraji letiště. Vynořil se v jejím stínu, v s':

Nemusel se schovávat. Vzhledem ani oblečením se o Skokanů nijak neodlišoval. Pomalu zahnul za roh a blíž se ke skupince, která diskutovala před vchodem.

Ale nevšiml si strážného, kterým to trhlo a namířil na Kakutu zbraň.

„Kdo jsi a cos dělal u bomb?" vyjel na něj strážný.

Kakuta se zastavil a hledal nějakou odpověď.

„Neumíš mluvit?" zlobil se muž s puškou.

Diskutér! zpozorněli. Dva z nich se pomalu obraceli. Tak Kakuta pochopil, že se blíží katastrofa. Teď už nesměl t(leportovat...

„Jmenuju se Brom a jsem z Gaxtekova rodu!" vysvětloval drze, zatímco v duchu doufal, že žádný z přítomných ke Gaxtekovi nepatří.

Když se na něj strážný zašklebil a ukázal mu zanedbaný chrup, Kakuta sice tušil, že to bude zlé, ale nevěděl je[1] tě, jak zlé.

„Cože?" zvolal strážný. „Tebe neznám. Ty musíš bejt nový lodi GAX XXII?"

„Taky že jsem!" opáčil hrdě Kakuta.

Ale strážný se ohlédl a zavolal na jednoho z mužů, kteří stáli ve skupince: „Pojď sem! Je tu někdo, kdo tvrdí, že j z tvý lodi!"

To už bylo zlé. Kakuta musel jednat rychle.

Teleportoval, ale ne tak docela, protože se ve zlomku vteřiny objevil těsně před rohem budovy, tak, aby ho ještě v děli, jak utíká za roh.

Teprve když jim zmizel z očí, teleportoval do bezpečí: d útrob skladu s bombami. A tam hned zaslechl rozhovor dvou vojáků. Mluvili o poplachu a o tom, jak Goszul p(

slal k patriarchům svého kurýra, a o tom, proč nepoužil vysílačku, aby oznámil své příkazy.

Pak už se vrátil zpět do vězení. Rozhlédl se po cele a zeptal se: „Byl jsem pryč déle než čtvrt hodiny?"

^ A ^

Patriarcha Goszul se hrdě vztyčil, když mu ohlásili příchod posledního z patriarchů. Řídil shromáždění. Zvolili ho jednomyslně. Očima přehlížel shromáždění a hledal jednoho muže: Etztaka. Ale nespatřil ani jeho, ani žádného z jeho synů.

Vtom však padlo jméno Rhodan a Goszul na Etztaka okamžitě zapomněl.

„... životní prostor galaktických obchodníků je ohrožen. Tophtor z rodu Těžkých zaplatil boj s Rhodanem ztrátou flotily a svých bojovníků. Perry Rhodan, bytost z planety, kterou nazývají Země, se zmocnila arkonidských prostředků, aby nás zničila. Říše Arkonu stagnuje. Jejími právoplatnými dědici jsme my. Nic nám nezabrání, abychom nezavolali rod Těžkých a abychom společně s ním neodstranili Zemi z Galaxie. Ovšem ještě než se rozhodneme, jak to učinit, měli bychom vyslechnout zrádce Levtana. Vyslechněte ho pozorně, i když třeba budete mít dojem, že nám lže! Poslouchejte ho tak pozorně, jako by na jeho výpovědi závisel váš život. Jde tu o život a o smrt. A smrt nese jme- j no Perry Rhodan!"

Pak přivedli Levtana.

Goszul na něj upřel pohled a zeptal se: „Kams schoval podklady pro svá tvrzení o Rhodanovi? Kde jsou?"

Levtan jen pokrčil rameny: „Ve velínu mé lodi. Ve druhém řídicím krystalu."

Goszulovy oči se zaleskly. Pohlédl ke vchodu, kde stáli jeho ozbrojenci, a křikl na ně: „Vyndat z lodi! Přinést sem!" Pak se otočil k Levtanovi: „Vyprávěj nám o Rhodanovi."

A zrádce Levtan začal.

^ A ^

Pro Perryho Rhodana a jeho flotilu se situace uklidnila. Lodě Skokanů stále ještě kroužily kolem Goszulovy planety, ale už se od ní nevzdálily dál než na 5 milionů kilometrů. Perry Rhodan čekal - na vysílání, informaci nebo na útok. Čekal, že se něco stane.

Nestalo se nic!

Za celou tu dobu se jenom jednou někdo ozval: Země. Freyt ho informoval o neshodách mezi mocenskými bloky.

„Něco vážného?" zeptal se Rhodan, a když si zprávu o další papírové válce mezi úředníky přečetl, zahodil ji.

Nervozita rostla.

Pak se konečně něco stalo.

Inženýr od zaměřovačů hlásil: „Na planetě Goszul náhlý omezený výskyt radioaktivity! Moment... čekám na vyhodnocení... Už je to tady. Záření uvnitř města Skokanů! Lokálně omezeno na jedno sto až sto padesát metrů v průměru!"

Všichni ve velínu museli myslet na Jokidu, Išibašiho, Kakutu a Marshalla.

Protože se nehlásili.

^ ^ ^

„Tedy se zásobováním to v tomto apartmá vypadá bledě," konstatoval suše telekinet Tama Jokida. „Navrhuji, abychom se podívali po něčem k jídlu." A znovu se zahleděl ke dveřím cely. Měl sto chutí je vyvrátit.

„Ne," ozval se Marshall, protože si přečetl jeho myšlenky. „To není nutné. Přijdou si pro nás, abychom se zúčastnili zasedání Velkého shromáždění patriarchů."

Přátelé na něj nedůvěřivě pohlédli.

„Je to tak," přikývl Marshall. „Levtan se zase choval jako šílenec. Tvrdí, že musí být vyslechnuta i jeho posádka, aby potvrdila jeho slova. Komando už je na cestě pro nás." Netrvalo dlouho a dveře jejich cely se znovu otevřely. „Pojďte ven!" vyzval je nepříjemný hlas velitele stráže.

^ ^ ^

Přece jen bylo velmi překvapivé, vidět více než tisíc patriarchů v pohodlných křeslech sálu. Tohle mutanti nečekali! Ovšem sotva Marshall vstoupil, uvědomil si, že ani jeden z patriarchů Levtanovi nevěří, přestože už měli k dispozici důkazy.

Levtan stál na malém stupínku a potil se. Díval se na svou posádku jako tonoucí, který čeká záchranu. Už nevěděl, co má dělat. Důkazní materiál neobstál.

„Levné triky! Rafinovaně provedené!" volali patriarchové při pohledu na záznam s dvaadvaceti obřími křižníky, na kterých stál nápis STARDUST a odpovídající číselná označení.

Levtan se bránil, ale mamě. Přitom chtěl Skokanům tolik pomoci! Chtěl jim ukázat cestu, jak uniknout nebezpečí, které Rhodan ztělesňoval.

Pěny Rhodan - to byla nejsilnější moc mezi hvězdami! 50

Pěny Rhodan byl nyní mnohem silnější než zdegenerovaný Arkon.

Přeskakujícím hlasem oznamoval: „... a každý třetí den je dokončen jeden těžký křižník... Skokani, já to viděl na vlastní oči... Já, který k vám kdysi patřil... Já, ke kterému se Rhodan choval jako ke psovi! Rhodan nás nenávidí. Zničí nás, jestliže se na něj odvážíme zaútočit..."

Vtom mu parapaprsek zastavil ústa a záznam mohl běžet dál bez jeho komentáře.

Etztak se díval na přicházející posádku LEV XIV. Ponořen hluboko do svého křesla, kryt širokými zády patriarchy Slurda, vše pozorně sledoval. Levtanovy důkazy ho nepřesvědčily. Nevěřil záběrům dvaadvaceti křižníků, nevěřil Levtanovým naivním slovům, že každý třetí den opouští loděnice další velký křižník.

„Co to má znamenat?" podivil se Etztak a naklonil se ke svému sousedu Vimovi, jehož rod před časem málem zahynul vinou Levtanových podvodů. „To si snad máme tu lživou zprávu poslechnout ještě jednou?"

Etztakův soused však mlčel a němě ukázal dolů, kde se chystalo další divadlo.

Etztak se napřímil a podíval se k předsednictvu. Nevěřil vlastním očím - oni tam pečlivě studovali nějaké další Levtanovy důkazy. A nejvíc ze všech sám Goszul! Nyní zvedl oči a položil Levtanovi otázku.

Ale proboha, co to bylo za tón, kterým Goszul promluvil?

Zrádce vycítil šanci. Dosud jen kňučel, ale nyní už hrdě oznamoval: „Denní výroba stíhaček třídy C tři kusy, třídy G čtyři kusy a osm kusů třídy H, té největší!"

Goszul se znovu vzrušeně radil. Pak rozhodl: „Ukážeme druhý záznam! Prosím, projekce!"

Etztak se Znovu ponořil do křesla a schoval se za Slurdem. Nedíval se na film. V obrovské hale byl jenom tělem. Duchem bloudil po své lodi, a ta právě bojovala s Rhodanovými křižníky...

Tenkrát se přece něco stalo, něco velmi podivného... Přes-1 to to však bylo zcela reálné.

Etztak se téhle otázce stále více věnoval. Neviděl a neslyšel, co se děje kolem. Byl jediným patriarchou, který se shromáždění neúčastnil.

•^ ^ ^

Mutanti stáli uprostřed hloučku Levtanova rodu a společně s patriarchy sledovali projekci. Byli by nadšeni, kdyby to, co viděli, zobrazovalo skutečnost.

Právě se dívali na gigantickou vesmírnou bitvu, ve které vítězily Rhodanovy kulovité křižníky.

Když film skončil, nad Velké shromáždění se snášel úděs. Nastalo ticho. Všichni zmlkli. I Levtan.

Čtyř mužů uprostřed Levtanovy posádky si nikdo nevšímal. Dva z nich pracovali: sugestor Kitaj Išibaši a telepat John Marshall.

Vyzařovali své síly. Film jim k tomu připravil dobré podmínky.

Japonec se plně soustředil na Goszula a vnucoval mu svou vůli. Prozatím se věnoval jenom jemu, a Goszul se zvolna, aniž by si to uvědomoval, dostával pod vliv jeho parapsychologických sil:

„Věř tomu, cos viděl na filmu! Věř tomu, co Levtan a jeho druzi tvrdí! Pěny Rhodan je tisíckrát silnější než vy. Vzdejte dobývání Země! Nelétejte na Venuši, protože poletíte do záhuby..."

John Marshall se věnoval třem mužům, kteří byli s Goszulem v předsednictvu. Nedokázal jim nic vsugerovat, ale uměl je mírně zhypnotizovat, aby Išibašimu ulehčil práci

Ticho v hale se rozbilo jako skleněná tabulka. Patriarcha Resd od Levtana požadoval odpověď.

Levtan věřil tomu, co tvrdil. Věřil, že to všechno zažil a viděl. Věřil ve svou nenávist vůči Rhodanovi.

A mozky přítomných se stále více podrobovaly Išibašimu a Marshallovi. Stále více patriarchů si přiznávalo, že proti Rhodanovi nesmějí zaútočit, pokud se nechtějí zahubit.

Nakonec si vzal slovo Goszul.

„Neviděli a neslyšeli jsme dost? Nepřesvědčil vás náš poslední film z Rhodanova archívu? Patriarchové Velkého shromáždění! Tento zrádce nás varuje! Nesmíme jít cestou, která by naši civilizaci zničila! Ale nechci nikoho přemlouvat..."

.,. „L/Jeho slova vyvolala bouři, a, Patriarchové, kteří byli ovlivněni mutanty, vstávali a pouštěli se do vášnivých debat s těmi, kteří ještě stále nevěřili. Ve vzniklém chaosu zanikaly Goszulovy výzvy ke klidu.

A pak se tiše ozval Tama Jokida: „Levtan zmizel..." Skutečně - místo, kde zrádce ještě před chvílí stál, nyní zelo prázdnotou. „Musí tu někde být."

„No jo, zatraceně, ale kde?" vyděsil se Tako Kakuta. Ať se dívali jak chtěli, Levtana nikde neobjevili. Kakutovy obavy z toho, že by to mohlo znamenat ohrožení akce, je všechny nakazily.

John Marshall proto krátce přikývl a pokusil se pomocí svých telepatických sil Levtana najít.

^ ^ ^

Etztak sledoval, jak se první tři řady patriarchů zvedají a | spěchají k předsednictvu, aby si prohlédli Levtanovy pí-1 semne podklady.

Vstal také, ovšem s rychlostí, jakou by u starého pána nikdo nečekal. Jeho křeslo stálo nedaleko prostředního vchodu do sálu.

Mumlaje omluvy prošel kolem čtyř patriarchů, pak se zastavil a dal hlavou smluvené znamení. Pak čekal, co bude dál.

Nejdřív nic, ale najednou už Levtan nestál na svém místě. Etztak se otočil a vyšel na chodbu jako někdo, kdo se jde nadýchat čerstvého vzduchu.

^ A ^

„Etztak a Orlgans Levtana odvlekli, aby ho podrobili vy-plachu mozku!" zašeptal vzrušeně Marshall.

' To je konec, pomyslel si Kakuta a otočil se k Marshallovi, aby se s ním poradil, ale Marshall pracoval!

Kitaj Išibaši by jeho práci možná odvedl lépe a rychleji, ale byl v tom háček - na rozdíl od Marshalla nevěděl, kde má Levtana hledat.

Marshall zachytil Levtanovu smrtelnou úzkost. Věděl o každé jeho myšlence, o tom, jak se bránil kopancům, jak se snažil únoscům vytrhnout...

A pak znal i Etztakovy myšlenky.

Etztak - to jméno znamenalo totéž co nejvyšší stupeň po-plachu! To Etztak pojal podezření a rychle se podle toho zachoval.

Výplach mozku! Konec Rhodanova plánu!

John Marshall musel myslet na mateřskou planetu a na její osud.

' : • ••• ; .'- • . . "K ' ^ ^ ^ ,
,• , . - ,..-,,

„Z cesty!" zvolal Etztak a vykročil k přístroji, ke kterému byl Levtan připoután.

„Ano, pane," hlesl mladík, který mu ustupoval. ,i

Etztak osobně zapnul přístroj a Levtan rázem ztichl. Zrádce se odevzdal svému osudu. Bylo mu jasné, že ho zachrání jenom zázrak, ale na zázraky nevěřil. Pohodil hlavou a pak ho přemohla síla stroje.

„Etztaku," zasípal jen. „Bohové tě zatratí..."

A pak ztratil vědomí.

Nemilosrdný patriarcha najednou vyskočil. „Co je s tím zrádcem?" zařval. „Umírá snad?"

^ A ^

Sotva si Marshall uvědomil, že už nezachycuje žádné Levtanovy myšlenky, došlo mu, že začal výplach mozku. Ve zlomku vteřiny si uvědomil, že právě tenhle okamžik rozhodne o tom, co se dříve nebo později stane se Zemí, která se vznášela vesmírem tisíce světelných let daleko odtud.

Musel jednat rychle a na nic přitom nezapomenout. Namířil tedy síly Kitaje Išibašiho jiným směrem a přikázal Kakutovi: „Buď připraven ke skoku do skladiště bomb!"

Japonec přikývl, ale Marshall se už zase soustředil na místnost s Levtanem. Plně se věnoval Levtanově srdci. Musel je zastavit, za každou cenu, a brzy!

Išibaši se mezitím věnoval Goszulovi. Snažil se ho vší silou dostat pod svou moc.

A Goszul zareagoval: poslal několik robotů z místnosti. Marshall bojoval. Na čele mu vyvstaly perličky potu. Pořád musel myslet na následky, které by přišly, kdyby Levtan prozradil své tajemství. Kdyby se všichni patriarchové vrhli se svými flotilami proti Zemi, znamenalo by to konec lidstva i celé planety...

Pak se Levtanův srdeční sval zhroutil v křeči a najednou John Marshall bytostně cítil, jak tam, kdesi v neznámé místnosti, už není naprosto nic, co by bylo zrádcem Levtanem!

Levtan už nemohl prozradit Rhodanův plán. Jeho srdce se zastavilo.

i

^ A ^

„Pryč s ním!" zavrčel Etztak a ukázal na zrádcovo bezvládné tělo. „Přiveďte sem pár lidí z jeho posádky! Vymáčkl němé to tedy z nich, když ne z něho!"

Tama Jokida byl odsouzen k pouhému pozorování. Viděl soustředěné tváře Išibašiho a Marshalla, viděl rostoucí neklid v sále, ale všechno to navenek ještě vypadalo docela klidně. Jokida však tušil, že se blíží katastrofa.

„Přines bombu!" zašeptal Marshall Kakutovi. „A načasuj ji. Za tři minuty musí tahle hala vyletět do vzduchu!" Kakuta jen přikývl.

Za minutu byl zpátky. Bomba byla malá, dala se schovat do kapsy.

„Zmizíme východem za předsednictvem!" zašeptal Marshall svůj další rozkaz.

Išibaši se ještě jednou plně soustředil, aby patriarchům kolem předsednictva vsugeroval, že na tom není nic zlého, když odejdou.

K odchodu z haly potřebovali čtyřicet vteřin. Za nimi nadále rostla panika. Stovky mozků mezi sebou sváděly bitvu... Kakuta však zůstal v hale. Hodlal do poslední chvíle setrvat, teprve pak chtěl teleportovat do bezpečí. Ostatní tři mutanti nasedli do volného vozidla před budovou ve chvíli, kdy do odpálení bomby zbývalo šedesát vteřin.

Do sálu mezitím přišli Etztakovi muži a snažili se od-vléci nějaké členy posádky Levtanovy lodě, ale ti se jim bránili zuby nehty.

Vozidlo se třemi mutanty zabočilo za roh, ujelo snad jen sto metrů, když vtom je nadzvedly a odmrštily titánské síly. Výkřik Kitaje Išibašiho zanikl v pravěkém řevu.

^ ^ ^

Tako Kakuta rematerializoval ve velínu lodi LEV XIV. '

Tři Skokani vyděšeně nadskočili, když se před nimi najednou ze vzduchu vynořila cizí postava, a ruce jim automaticky sjely ke zbraním.

Také chladnokrevně stiskl spoušť ukořistěné impulzní zbraně. Třikrát vystřelil, pak zapnul ventilaci a tři obláčky slabě radioaktivního spadu se rychle vytratily z místnosti.

Kakuta se rozhlížel po velínu. Zanedlouho zjistil, že tahle loď nemůže vzlétnout, protože jí chybí jeden z řídicích krystalů. Tiše zaklel a podíval se na panoramatickou obrazovku. Hledal další loď stejného typu jako tahle.

Na opačném konci kosmodromu jednu takovou našel. V následující vteřině se přenesl do jejího velínu.

Narazil tam jen na jednoho spícího Skokana. Omráčil ho ranou rukojeti paprskometu, sklonil se k řídicímu panelu a vyndal jeden z krystalů.

Když se vrátil na LEV XIV, zabudoval krystal a pomocí monitorů rychle prohledal loď.

Byl na ní teď docela sám.

Ale k lodi se po ploše blížilo nějaké vozidlo... Pak z něj vystoupily tři osoby a spěchaly k hlavnímu vchodu na bývalou Levtanovu loď. - Byli to oni - Kakutovi druzi.

„Startujeme!" volal na něj Marshall. „Jsou nám v patách! Ten zatracený Etztak!"

^ JI ^

Etztak se vřítil do zničené haly, plné mrtvých a raněných. K jednomu z nich se sklonil, aby zjistil, že tři muži z posádky Levtanovy lodi opustili těsně před výbuchem sál.

„Takže tři utekli," skřípal patriarcha v bezmocném vzteku zuby. „Ti psi! Jak strašlivě se pomstili, ale zapomněli počítat se mnou! Já je dostanu! Má loď je rychlejší!"

Etztak se vztekal čím dál více. Netušil však, že Marshall o to lépe zachycuje jeho myšlenky...

^ A ^

Pod palubou lodi LEV XIV se pomalu zmenšovala planeta Goszul. Levtanova loď jen velmi zvolna zrychlovala.

„Zaměření!" zvolal Tako Kakuta. „Blíží se k nám! Jestli se nepletu, je to velká obchodní loď, doprovázená stíhačkami!"

„To je Etztak," okomentoval situaci Marshall.

„Jak je rychlý?" zeptal se Išibaši.

„Na umírání příliš pomalý, na život moc rychlý! - Marshalle, obraťte to na noční stranu. To je naše jediná šance. Jinak nás za pět minut odstřelí!"

Výška jen 30 000 kilometrů! Pohony lodě byly prostě zastaralé a víc z nich nešlo vymáčknout.

Hypervysílačka ohlásila připravenost.

Marshall odeslal zprávu pro Rhodana: „Levtan mrtev. Shromáždění vyhozeno do vzduchu bombou. Išibaši..."

Víc už toho na palubě STARDUST II nezachytili, protože právě v té chvíli olízl paprsek dezintegrátoru záď lodi LEV XIV a proměnil ji v mračno žhavého plynu. Příď lodi se otočila a padala k noční straně Goszulovy planety.

^ x ^

Vyskočili z ní ve výšce tří tisíc metrů. Arkonidské transportní obleky jim to umožnily. Nyní byl každý z nich vlastně maličkou kosmickou lodí s ochranných štítem, pohonem, a dokonce deflektorem, umožňujícím případnou neviditelnost.

Čtyři zrníčka prachu nad Goszulovou planetou. Dole pod nimi hořely zbytky LEV XIV. Mutanti se drželi za ruce a v řetězci se snášeli dolů. „Pozor! Ještě sto metrů!" varoval Marshall své druhy, protože je obklopovala noc. A pak znovu stáli na Goszulově planetě. Jako trosečníci.

^ A ^

Když přišlo ráno, zapnuli deflektory a stali se neviditelnými. Znamenalo to sice, že neviděl ani jeden druhého, ale nedalo se nic dělat.

Rozletěli se rychlostí zhruba jednoho sta kilometrů směrem k místu, kde ještě z lodi viděli nějaké město. To bylo

jejich cílem. Čím více se k němu blížili, tím silněji byli přesvědčeni, že až sem moc Skokanů patrně nesahá. Kolem poledne je spatřili. :
ď „Město!" zvolal Marshall. „Vystoupat do výšky. Ať ho lip vidíme!" ' Ve výšce tří set metrů se pak začínali divit. „Plachetnice?" šeptal Kitaj Išibaši do helmového mikrofonu. „Plachetnice ze sedmnáctého století? Panebože, kde to jsme? Tahle civilizace má pocházet z Arkonidanů? To sotva..." Vtom se ozval Marshall: „Tiše, mám příjem." Jeho přenosná hypervysílačka právě přijala Rhodanovu zprávu: „Počkejte na pomoc! Počkejte na pomoc! Přijde!" Dvacetkrát za sebou, teprve pak hypervysílačka zmlkla. Počkejte na pomoc! Přijde! ^Znali svého šéfa. "^Věděli, že je v tom nenechá.